
Egy kedves vigasztalónak

Szépen süt a nap, mondják. Ó igen,
A sírokra is szépen süt a nap,
Apám sírjára is, ki itthagytott
Fiatalon, egy nagy szomorúsággal,
Amely egyetlen örökségem. Ó,
Szépen süt a nap, örüljön neki
Minden diktátor s féreg, aki él
És tud örülni. Bocsánat, de én
Már nem tudok, csak engedelmesen
Elismerem, ha mondják biztatón,
Hogy szépen süt a nap. Jó emberek,
Én úgy szeretném, ha a szeretet,
A boldogság, a béke fénye égne
Mindenki lelkében, de valami
Nagy hiba történt itt, az örömet
Igen hibásan osztották s ezért
A költő hiába fellebbez, hiába
Imádkozik, avagy káromkodik,
Nem tudja álmait beváltani,
Mint a bankokban szoktak valutákat,
Hogy jóvátegye a nagy, nagy hibát.
Sokszor úgy érzem, az egész teremtés
Egy óriás gyászindulót dalol
S hiába zengenek víg gramofónok,
E rejtelmes zene sokkal erősebb
S ha mind elhallgat, ő tovább dalol!

Önarckép

Vincent van Gogh levele testvéréhez
Elveszett

Oly szépen indult minden, drága testvér,
Emlékszel a kis Vincentre, aki
Az Isten egész kertjét le akarta
Festeni. Olyan égő színeket
És fényeket látott, hogy Tizián
Elbújhatott volna mellette. Mint
Ádám, aki először látta meg
E csodás festményét az Ismeretlen
Nagy Alkotónak, úgy bámultam én
E szép világot. Egy kicsit bolondnak
Tartottak ezért ők, a többi ember,
Akik bizony a nekik célszerű
Dolgok után törtetnek és reám

Azt mondották: Jobb volna valami
Okos dologba fogni. No, de engem
Elhibázott az Ismeretlen Mester
És most egy kertben, amelyet talán
A paradicsom ellentétéként
Teremtett, bűnhődöm nagy vétkemért,
Mert egyszerűen gazdagítani vágytam
A világot és embert s úgy szerettem
Az életet, ahogy a gyermekek.
Mindig is nagy gyermek maradtam én,
Testvér, hiszen tudod, mert te szerettél
S értettél engemet, elnézted azt,
Hogy boldoggá akartam tenni itt
Mindenkit, aki él, míg tönkrementem.
A legcsodálatosabb fényeket
Akartam festeni és elborult
Egész világom. No de én hiszem,
Hogy valahol egyszer majd az leszek,
Aki akartam lenni. Egyelőre
Elszenvedem az életet. Csak azt mind
Sajnálom, amit megfesthettem volna:
A képeket. Egy egész végtelent!

Panasz

Díztelen ének ez, mint a kopár halom,
Hol névtelen halott virrasztja a telet,
Mint csörrenő haraszt a régi temetőn,
Melynek lakói már rég nem kísértének.

Díztelen ének ez, mint a hamuszínű
Alkonyi fellegek november elején,
Mint ódon omladék, melyen egymaga ül
A csendes feledés, mint egykor a remény.

Díztelen ének ez, halottas, elhaló,
Magát siratja itt magában valaki,
Mint a nappali hold, oly szürkén bágyadó,
Mint hulló levelek halk koppanásai.

Díztelen ének ez, a semmiségbe megy,
Mint a füst. Néma vád, vigasztalan panasz,
Nem fogják érteni a boldog emberek,
De mindegy neki már, örökre mindegy az.

A börtön mélyiből lehet szabadulás,
A halál éjiből föltámadás lehet,

De, én lelke szegény, a lassú pusztulás
Rabja, halottja te, ki ad békét neked?

A költő mondja e dísztelen éneket,
Költő, elátkozott, költő, elkárhozott,
Már régen daltalan, régen reménytelen,
Beteg madár, aki álmában felzokog.

